(Aşağısı... Orada gerçekten bir hayat var mıydı, yoksa sadece bizim artıklarımızın biriktiği bir çukur mu?)

AŞAĞIDAKİ UYKU

Şehir, yorgun bir dev gibi kıvrılmıştı aşağıda. Sisin ve dumanın o ağır yorganı altında, unutulmuş eski bir masal gibi sessizce soluyordu. Kimse hatırlamıyordu artık toprağın kokusunu.

NotebookLM

KRİSTAL KAFES
Ama yukarıda, bulutların o pamuktan omuzlarında yükselen kristal adacıklarda güneş hiç batmazdı. Burası 'Loca'ydı; ışığın hiç kirlenmediği yer.
Hava bugün yine optimum seviyede.
(Bu ışık... Neden hiç ısıtmıyor içimi? Sanki bir camın arkasından izliyorum kendi hayatımı.)
NotebookLM

(Gülümsemeye çalışıyorum ama yüz kaslarım unuttu sanki. Biz yaşıyor muyuz, yoksa sadece sergileniyor muyuz?)
Kusursuzluk, ne büyük bir konfor.
PORSELEN YÜZLER
Loca sakinlerinin yüzlerinde ne bir zamanın izi, ne de bir hüznün gölgesi vardı. Porselen bebekler gibiydiler; kusursuz, pürüzsüz ve dondurulmuş bir şimdiki zamanda asılı.
NotebookLM

DAMARLARDAKİ NEKTAR
“Damarlarında akan şey kan değildi artık, safi kudretti. Güç, bir zehir gibi değil, altın rengi bir nektar gibi dolaşırdı bedenlerinde. Ölümsüzlüğün soğuk şerbeti.”
Seviye stabil. Enerji tam.
(İçimdeki bu metalik tıkırtı... Kalbim mi atıyor, yoksa makineler mi çalışıyor?)

NotebookLM

KIRMIZI UYARI (Rajdhani, White)
"Derken boşlukta asılı duran bir ekran yırtıldı aniden. Aşağıdaki o derin vadiden gelen veriler titriyordu: "Öfke seviyesi %90. Açlık sınırı kritik.'" (Merriweather, White)
"Yine mi arıza? Sistem hata veriyor." (Roboto Mono, White)
(Bu kırmızılık... Gözlerimi acıtıyor. Aşağıdaki gürültü buraya kadar sızabilir mi?) (Roboto Mono, White, *Italic*)

GÖRMEZDEN GELMEK

Bir el, zarif ve bakımdan parlayan bir el, hiç tereddüt etmeden "Görmezden Gel" tuşuna bastı. Empati, bu yükseklikte çoktan silinmiş eski bir yazılımdı.

"Gürültüyü kes."

(Bastım. Yok oldular. Bir tuşla dünyaları silmek ne kadar kolay. Peki ya vicdanım? O hangi tuşla siliniyor?)

NotebookLM

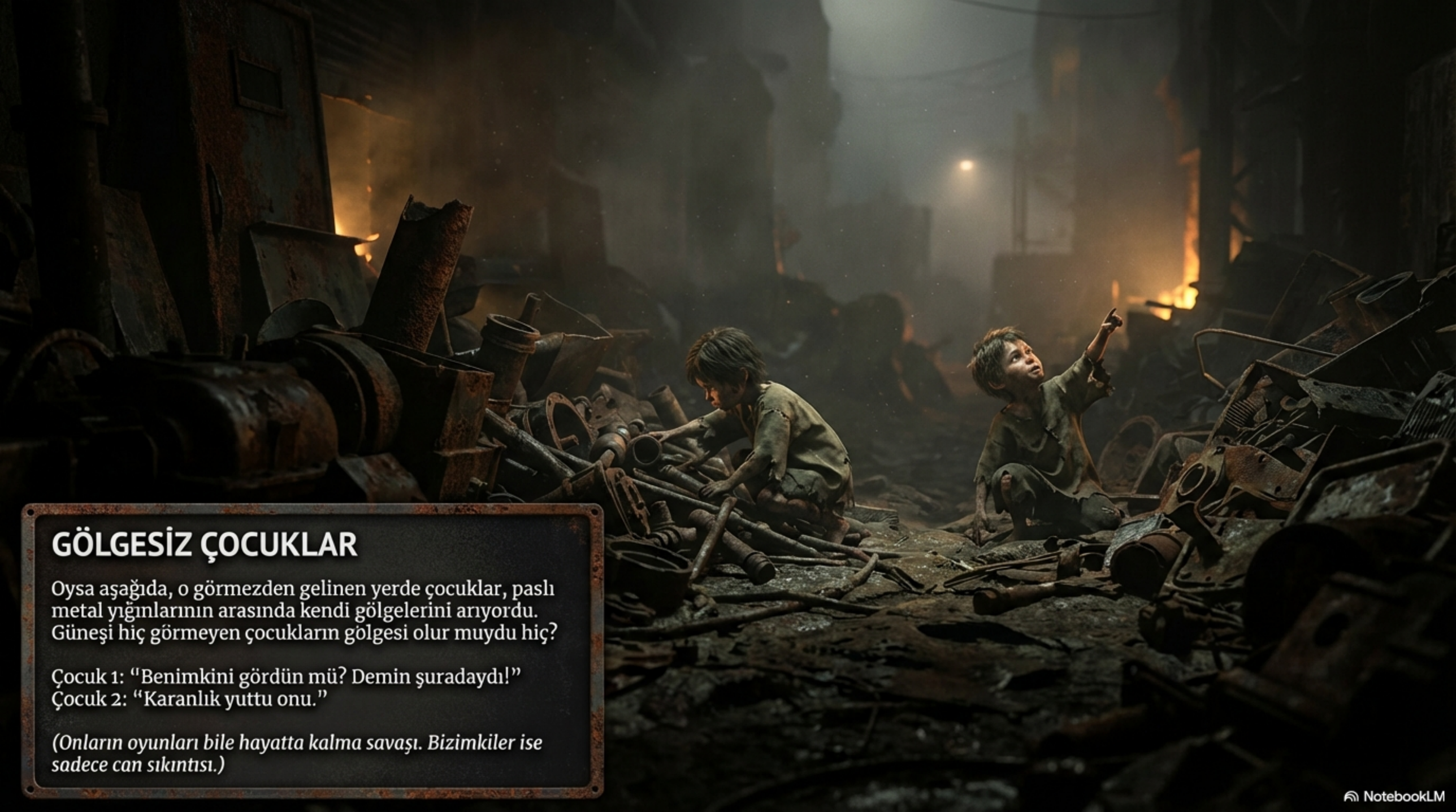

GÖLGESİZ ÇOCUKLAR

Oysa aşağıda, o görmezden gelinen yerde çocuklar, paslı metal yığınlarının arasında kendi gölgelerini arıyordu. Güneşi hiç görmeyen çocukların gölgesi olur muydu hiç?

Çocuk 1: "Benimkini gördün mü? Demin şuradaydı!"
Çocuk 2: "Karanlık yuttu onu."

(Onların oyunları bile hayatta kalma savaşı. Bizimkiler ise sadece can sıkıntısı.)

NotebookLM

GÖZLEYEN GÖZLER
Güvenlik dronları, dev metal sinekler gibi vızıldayarak geçiyordu tepelerinden.
Her anı, her nefesi, hatta rüyaları bile kaydeden soğuk, camsı gözler.
Bölge güvenli. Dağılın.
(O kameraların arkasında ben varım. Ama ben neye bakıyorum?
Sadece tehditlere. İnsanlara değil.)
NotebookLM

SAHTE ZİYAFET
Narrator: "Loca'da görkemli bir davet vardı o gece. Masalarda tadı olmayan sentetik yiyecekler, yüzlerde içi olmayan sahte gülüşler. 'Her şey yolunda' diyordu biri kadehini kaldırarak.
"Bu manzara için neler vermezdim, değil mi?"
(Her şey yolunda mı? Midemdeki bu boşluk hissi ne o zaman? Bu parlaklık beni kör ediyor.)
NotebookLM

ALTIN BİLET

Ama o, pencerenin kenarına çekilmiş, elindeki 'Altın Bilet'e bakıyordu. Bir kaçış planıydı bu. Başka bir gezegene, başka bir yalana, başka bir unutuşa giden tek yön bilet.

"Mars kolonisi. Sıfırdan başlangıç."

(Kaçmak... Neden hep kaçmak istiyorum? Burası cennet değil miydi? Yoksa cennet, kaçılan yerin adı mı?)

NotebookLM

TENEKE VARİLDEKİ ATEŞ
Narrator (Merriweather): "Tam o anda, aşağıda bir kıvılcım çaktı. Eski, paslı bir teneke varilin içinde cılız bir ateş yakıldı. Isınmak için değil, var olduklarını hatırlamak için yakılmıştı."
Dialogue (Merriweather): "Bakın... Eskiden güneş de böyle ısıtırdı."
Internal Voice (Roboto Mono): "(O küçük ışık... Milyonlarca voltluk şehir şebekesinden daha gerçek görünüyor.)"
NotebookLM

YÜKSELEN DUMAN
Narrator: "Duman yükseldi, inatçı bir sarmaşık gibi göğe tırmandı. Kristal kulelerin o lekesiz, o dokunulmaz tabanını yalamaya başladı. Aşağısı, yukarısına dokunuyordu."
Dialogue: (Rüzgarın uğultusu)
Internal Voice: *(Geliyor. Bastırdığımız, sildiğimiz, unuttuğumuz her şey duman olup geliyor.)*
NotebookLM

ÇATLAYAN RÜYA
Narrator: “Loca titredi. O kusursuz, o kırılmaz sanılan camlarda incecik bir çatlak belirdi. Çıt... Rüya çatırdıyordu. Mükemmellik, en zayıf yerinden kırılıyordu.”
Dialogue: “Bu ses de ne? Deprem mi?”
Internal Voice: *(Hayır, deprem değil. Bu, uyanışın sesi. Rüya bitti.)*
NotebookLM

GÖLGESİZLERİN YÜKSELİŞİ
Narrator: (Merriweather): "Adam bilete baktı tekrar, sonra onu cebine koydu. Aşağıya, dumanın geldiği yere baktı. 'Gölgesizler' geliyordu; ışıklarıyla beraber kendi gölgelerini de almaya geliyorlardı."
Dialogue (Merriweather): "Korkmayın. Sadece hatırlamaya geliyorlar."
Internal Voice: (Roboto Mono, italics): *(Belki de kaçmamalıyım. Belki de gölgem aşağıdadır.)*
NotebookLM

DONAN ZAMAN
Narrator (Merriweather): "Ve zarnan, o an durdu. Ne yukarıda, ne aşağıda. Sadece o çatlağın sesinde asılı kaldı her şey. Yeni bir hikaye, işte o çatlağın içinden filizlenecekti."
Internal Voice: (Artık ne yukarıdayım ne aşağıda. Sadece buradayım. Ve ilk defa, gerçekten nefes alıyorum.)
NotebookLM